

ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ ΟΣΟ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΡΑΤΗ ΔΕΝ ΘΑ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΙΡΗΝΗ – ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΙΣΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Γιγαντοπανό που κρεμάστηκε στην Γέφυρα Τριανδρίας στον Περιφερειακό.

Μία από τις θεματικές που θα συζητηθούν στα πλαίσια της 18ης Πανελλαδικής Συνάντησης της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης η οποία θα πραγματοποιηθεί στις 26-27/10 στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο «αλτάι» αποτελεί και αυτή του πολέμου.

Αναπτύσσοντας την συγκεκριμένη πολιτική ατζέντα προχωρήσαμε σε ανάρτηση γιγαντοπανό σε διάφορα σημεία της πόλης.

Πιο συγκεκριμένα και η σχετική ανακοίνωση επί του πολέμου:

Συμπληρώνεται ένας χρόνος από την αρχή ενός νέου αιματοκυλίσματος στην περιοχή της Μέσης Ανατολής και πιο συγκεκριμένα της Παλαιστίνης, όπου τα τελευταία χρόνια το κράτος του Ισραήλ είχε δημιουργήσει μια καταπιεστική-εξοντωτική συνθήκη με ασφυκτική κρατική καταστολή, βασανιστήρια, εποικισμούς και θανατοπολιτική. Εδώ και ένα χρόνο η Μέση Ανατολή έχει βυθιστεί ακόμα περισσότερο στην ατέρμονη συνθήκη και “απάντηση” του Πολέμου.

Το Ισραηλινό Κράτος μέσα σε μία εθνικιστική, μιλιταριστική, αποικιοκρατική, πολεμοχαρή και επεκτατική έξαρση του λεγόμενου Μεγάλου Ισραήλ, όπως το χαρακτηρίζουν οι Αρχηγοί του, σφαγιάζει όσες περιοχές θεωρεί ως “εχθρούς” ξεκινώντας από τον στόχο της Παλαιστίνης, με πρόσχημα την εξόντωση της οργάνωσης της Χαμάς και συνεχίζοντας τις τελευταίες ημέρες στο Λίβανο,

με πρόσχημα την εξόντωση της Χεζμπολάχ και αναλόγως σε Συρία και Υεμένη. Υποτιθέμενος στόχος είναι μία δήθεν απελευθέρωση της περιοχής από την θεοκρατία. Βασικός στόχος οι ίδιες οι κοινωνίες και οι κάτοικοι σε οποιαδήποτε όχθη κι αν βρίσκονται.

Παράλληλα, η λεγόμενη “Δύση” παρατηρεί, κλείνοντας το μάτι με δισεκατομμύρια στήριξης σε εξοπλιστικά ή συμμετέχοντας κιόλας στις σφαγές είτε με την άμεση συνδρομή είτε έμμεσα μέσω της διάθεσης βάσεων. Ενώ ο καθεστωτικός Τύπος της “Δύσης” δεν παύει να διαχωρίζει τους δολοφονημένους επιλεκτικά προβάλλοντας τους με βάση την εθνικότητα και το κράτος. Λες και οι σκοτωμένοι/ες, τραυματίες και εκτοπισμένοι/ες από την μία έχουν μεγαλύτερη βαρύτητα απ’ τους/τις άλλους/ες.

41000+ νεκρούς/ές μετά, χιλιάδες τραυματίες και εκατομμύρια εκτοπισμένοι/ες αποτελούν την φρίκη και την ωμότητα που αποτυπώνεται σε αυτό που ονομάζεται πόλεμος. Όπως καταδεικνύει η συνεχιζόμενη και κλιμακώμενη εμπόλεμη κατάσταση σε Μέση Ανατολή αλλά και στην Ουκρανία, σε μια ήδη τεταμένη περίοδο, οι ισορροπίες ανάμεσα σε κράτη και τα συμφέροντα της κάθε οικονομίας αλλάζουν από μέρα σε μέρα. Οι πολεμικές συγκρούσεις αυξάνονται και κανονικοποιούνται, ενώ παράλληλα τα ποσοστά της Ακροδεξιάς ανεβαίνουν παγκοσμίως. Η ακροδεξιά ρητορική έρχεται άλλη μια φορά να υποστηρίξει κράτη ανά τον κόσμο όσο ωθούνται σε εσωστρέφεια, προτάσσουν και εργαλειοδοτούν την εθνική τους ταυτότητα και κυριαρχία ως προς τους πρόσφυγες και τον “Άλλο-Ξένο”, κλείνοντας τα σύνορά τους, εξοπλίζοντας ακόμα περισσότερο τις κατασταλτικές τους δομές.

Ο πόλεμος εμφανίζεται υπέρμετρα και καθημερινά ως ρητορική αντιμετώπισης στα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης και προβάλλεται ως η πλέον κατάλληλη λύση για την διαχείριση εθνικών και κρατικών ζητημάτων. Με αυτόν τον τρόπο εδραιώνεται κοινωνικά ως αναγκαίος, ενώ νομιμοποιείται η θανατοπολιτική και η βαρβαρότητα του κράτους απέναντι σε αυτό που το ίδιο έχει ορίσει ως εχθρό. Η νομιμοποίησή του στην κοινή γνώμη αποτελεί βασικό κλειδί για την συνέχισή του, καθώς τα κατώτερα κυρίως

κοινωνικά στρώματα είναι αυτά που χρειάζεται να τροφοδοτήσουν την πολεμική μηχανή, στο όνομα της εθνικής-εδαφικής κυριαρχίας ή αλλιώς της “εθνικής ενότητας”. Η δημιουργία και η ενίσχυση μιλιταριστικών πρακτικών για την αντιμετώπιση του “εχθρού” γίνεται τόσο μεθοδικά, που η στρατιωτικοποίηση των κοινωνιών φαίνεται να αποτελεί μονόδρομο για την εκάστοτε Εξουσία.

Όσον αφορά την γεωγραφία της Ελλάδας, ιδιαίτερα μετά την πανδημία του Covid-19, η περαιτέρω στρατιωτικοποίηση σε διάφορους τομείς της ζωής είναι παραπάνω από φανερή, με την καταστολή να γίνεται όλο και πιο συχνή, όλο και πιο έντονη, όλο και πιο βαριά εξοπλισμένη. Βλέπουμε την αστυνομία και τον στρατό να ανανεώνονται διαρκώς τόσο σε δυναμικό όσο και σε υλικά, με το Κράτος να δαπανεί σε αυτά τεράστια ποσά, αποτυπώνοντας έτσι με ξεκάθαρο τρόπο τις προτεραιότητες του Κράτους. Πιο συγκεκριμένα, βλέπουμε την ΕΛ.ΑΣ. να στρατιωτικοποιείται περισσότερο και να εδραιώνεται η παρουσία της όσον αφορά την διαχείριση κάθε κρίσης κυβερνησιμότητας και “έκτακτης συνθήκης” όσον αφορά το κράτος και το κεφάλαιο. Παράλληλα, το ίδιο το Κράτος και το εφοπλιστικό Κεφάλαιο συμμετέχουν ενεργά στους διεξαγόμενους πολέμους παίρνοντας ξεκάθαρη θέση με στόχο κοινωνίες διαλυμένες, εκτοπισμένους/ες και δεκάδες χιλιάδες νεκρούς/ές. Την ίδια στιγμή τα σύνορα της χώρας, από τον Έβρο ως το Αιγαίο, έχουν γίνει ένας μαζικός τάφος ανθρώπων που τρέχουν να γλυτώσουν από τον πόλεμο και τις συνέπειες του.

Μέσα σε αυτή την συνθήκη στεκόμαστε στο πλευρό των ξεριζωμένων αυτού του κόσμου. Μπροστά στις αποικιοκρατικές και ιμπεριαλιστικές βλέψεις και επιθέσεις ολόκληρης της “Δύσης”, με πρόσχημα την άμυνα ενός πολεμοχαρούς κράτους στην περιοχή που εξυπηρετεί τα συμφέροντα του, να δομήσουμε ένα αντιπολεμικό κίνημα που θα αντιστέκεται στην εμπλοκή του ίδιου του Ελληνικού Κράτους στον πόλεμο, καθώς και στον περαιτέρω μιλιταρισμό και στρατιωτικοποίηση των ίδιων των κοινωνιών. Παράλληλα, οφείλουμε να δημιουργήσουμε αναχώματα στην άνοδο της Ακροδεξιάς και των εθνικιστικών κραυγών που αναδύονται και

επωφελούνται από όλη αυτή την κατάσταση, στρέφοντας τις κοινωνίες προς τον κοινωνικό κανιβαλισμό, το μίσος για οτιδήποτε διαφορετικό, στην ομοφοβία, στον ρατσισμό και σε μία εθνική ομοιογένεια όπου κάθε διαφορετική φωνή θα εξουδετερώνεται στο βωμό της εθνικής ενότητας.

Η κοινωνική βάση είναι η πρώτη που θα χάσει από τον πόλεμο. Πρώτοι και πρώτες θα γίνουν κρέας για την πολεμική μηχανή και θα αφεθούν στη τύχη τους, όπως σε τόσες άλλες περιπτώσεις κρίσεων και καταστροφές (πυρκαγιές, πλημμύρες, Τέμπη) αλλά και στην ίδια την καθημερινότητα. Ενώ οι κοινωνίες εξοντώνονται στον πόλεμο, τα ίδια τα έθνη – κράτη και το κεφάλαιο αναπαράγονται από αυτόν: δημιουργούν τους ίδιους τους πολέμους με σκοπό την κάμψη κάθε αντίστασης και αμφισβήτησης στο εσωτερικό τους από την μία και με σκοπό το κέρδος από την άλλη.

Το μόνο μέρος που μπορούμε να πάρουμε είναι αυτό της αντίστασης στην θανατοπολιτική του κεφαλαιοκρατικού συστήματος και των πτυχών της και όχι η επιλογή κάποιου ιμπεριαλιστικού-κρατικού μπλοκ ή το τυφλό ρατσιστικό μίσος προς τους Μουσουλμάνους ή τους Εβραίους. Η Ιστορία, άλλωστε, δεν γράφεται από την Εξουσία αλλά από τις ίδιες τις κοινωνίες. Να σταθούμε, δηλαδή, πραγματικά στο πλευρό των ίδιων των καταπιεσμένων, των από τα κάτω απέναντι στην ισοπέδωση και στην συνεχόμενη σφαγή.

– Λευτεριά στην Παλαιστίνη

– Αλληλεγγύη στον Παλαιστινιακό και Λιβανέζικο λαό

– Να σταματήσουν τα εγκλήματα πολέμου και ο ίδιος ο πόλεμος από το Κράτος του Ισραήλ

– Καμία συμμετοχή του Ελληνικού Κράτους στις σφαγές στη Μέση Ανατολή

– ΕΔΩ ΠΝΙΓΜΕΝΟΙ, ΕΚΕΙ ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΕΝΟΙ

ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΞΕΝΟΙ

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

ΖΟΥΜΕ ΧΕΙΡΟΤΕΡΑ ΚΑΙ ΚΟΣΤΙΖΕΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ- ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΙΣΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Η ακρίβεια, η εργασία και το αυξημένο κόστος ζωής αποτελούν ακόμη μία από τις θεματικές που θα συζητηθούν στα πλαίσια της 18ης Πανελλαδικής Συνάντησης της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης η οποία θα πραγματοποιηθεί στις 26-27/10 στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο «αλτάι».

Στα πλαίσια ανάπτυξης δράσεων γύρω από τις θεματικές αυτές αναρτήθηκε γιγαντοπανό στην Μεγάλη Πύλη της Πορτάρας στην περιοχή των Συκεών.

“Στέγαση, Ενέργεια, Τροφή

Δεν είναι εμπορεύματα ανήκουν στο λαό

Ζούμε χειρότερα – κοστίζει περισσότερο”

Παρακάτω η σχετική ανακοίνωση από καμπάνια δράσεων σχετικά με την ακρίβεια:

Παγκόσμια και εγχώρια, ατομικά και συλλογικά, τα τελευταία πολλά χρόνια φαίνεται πως το επίπεδο ποιότητας της ζωής έχει μειωθεί σημαντικά, καθώς ζούμε σε μία εξαιρετικά παρατεταμένη περίοδο “εκτάκτων συνθηκών”, όπου οι κρίσεις, οικονομική, οικολογική και υγειονομική, αλληλοτροφοδοτούνται, διαδέχονται η μία την άλλη και γίνονται κανονικότητα. Μετά την κατάρρευση της Lehman Brothers το 2008 και του χρηματοπιστωτικού συστήματος στις ΗΠΑ, η οικονομική κρίση εξαπλώθηκε γρήγορα στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού, επηρεάζοντας κυρίως τις εθνικές οικονομίες του Ευρωπαϊκού Νότου, φέρνοντας την εποχή των μνημονίων.

Την κρίση αυτή πλήρωσαν οι φτωχοί με το εισόδημα να συρρικνώνεται και τα ποσοστά ανεργίας να αυξάνονται ραγδαία καθώς όλο και περισσότεροι/ες χάνουμε καθημερινά τη δουλειά μας ή μέρος του εισοδήματός μας. Παράλληλα, το κόστος ζωής αυξήθηκε με τα τρόφιμα, τους λογαριασμούς (ρεύμα, νερό, τηλεπικοινωνίες), τα ενοίκια, τις μετακινήσεις να είναι πολύ πιο ακριβά. Σε αυτή τη συνθήκη, άνθρωποι πληγωμένοι και μόνοι, σε ένα περιβάλλον εξατομικευμένης ευθύνης, έμειναν πίσω χωρίς τροφή, υγεία, στέγη και ζεστασιά. Την ίδια στιγμή, διαχειριστές της εξουσίας παγκοσμίως, όλων των πολιτικών αποχρώσεων, εντόπιζαν το δημοσιονομικό πρόβλημα στη “σπατάλη” πολιτικών κοινωνικής πρόνοιας και διατείνονταν για το καλύτερο πολιτικό πρόγραμμα λιτότητας που θα εγγυούνταν “την γρήγορη έξοδο από τα μνημόνια” και την “επίτευξη των στόχων ανάπτυξης” ως μοναδικό εγγυητή της ζωής.

Η υγειονομική κρίση της Covid-19, η οποία είναι η ίδια απότοκο της αλόγιστης επιβολής του κεφαλαίου στη φύση, βρήκε τις κοινωνίες εξουθενωμένες και κάθε έννοια κοινωνικής φροντίδας να έχει πάρει το δρόμο της απαξίωσης. Η αποτυχία των κρατών να αντιμετωπίσουν ορθολογικά την πανδημία έφερε ως αποτέλεσμα περισσότερους από 5.5 εκατομμύρια νεκρούς παγκοσμίως μέχρι στιγμής. Φυσικά, καμία πανδημία δεν αρκεί για να αναθεωρηθεί το πλιάτσικο της άενας ανάπτυξης και να αναχαιτιστεί η επέλαση στους φυσικούς πόρους του πλανήτη. Τα κράτη και το κεφάλαιο παραμένουν πιστά στο ιδεολόγημα της συνεχούς οικονομικής μεγέθυνσης, που είναι υπεύθυνο για την κλιματική κρίση και τις χιλιάδες ανθρώπινες ζωές και εκατομμύρια καταστροφών που έχει ήδη κοστίσει.

Σε μια τέτοια συνθήκη ανασφάλειας και απαισιοδοξίας για το μέλλον σε παγκόσμιο επίπεδο, έρχεται η εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία να φέρει μια ακόμα “έκτακτη” κρίση. Το αποτύπωμα της εισβολής της Ρωσίας στην Ουκρανία είναι πολυεπίπεδο και πάντα στις πλάτες της κοινωνίας, αφού ο κάθε πόλεμος αφήνει πίσω φτώχεια, εξαθλίωση, περισσότερο εθνικισμό και μίσος. Στην Ουκρανία το βίωμα του πολέμου είναι άμεσο με ζωές να χάνονται

από βομβαρδισμούς και άλλες να εκτοπίζονται από τα σπίτια τους για να γλιτώσουν. Από την άλλη, στη Ρωσία η καταστολή εντείνεται με τις συλλήψεις διαδηλωτών ενάντια στον πόλεμο να ξεπερνούν τις 12.000! ενώ σε όλη την Ευρώπη το κόστος ζωής εκτοξεύεται και η φτωχοποίηση βαθαίνει, με τον πόλεμο να έχει δημιουργήσει ένα νέο ντόμινο αύξησης των τιμών στα βασικά αγαθά.

Φυσικά κανένα κράτος δεν διατίθεται να βελτιώσει τις συνθήκες ζωής των πολιτών, δαπανώντας χρήματα για να αντιμετωπιστούν αποτελεσματικά οι απανωτές κρίσεις, εφόσον τα κρατικά χρήματα δαπανώνται σε τομείς που αποτελούν προτεραιότητες για το κεφάλαιο. Την ίδια στιγμή που μιλάμε για ενεργειακή κρίση, υπερ-πληθώρα καταναλωτικών προϊόντων εξακολουθούν να παράγονται σε βάρος της φύσης, εξαντλώντας τους φυσικούς πόρους και επιστρέφοντας σε αυτή άπειρους τόνους αποβλήτων αχρειάστων ανταγωνιστικών προϊόντων.

Το κεφάλαιο εξακολουθεί να κερδίζει μεταβιβάζοντας το ενεργειακό κόστος στη δική μας πλάτη με όλα τα βασικά αγαθά να παίρνουν φωτιά. Το νερό, η τροφή, η ενέργεια, η μετακίνηση, η στέγη και η υγεία, που ήδη από την εποχή των μνημονίων έχουν χάσει το κοινωνικό τους πρόσημο, στην παρούσα συνθήκη εκτοξεύονται στη δίνη της ανταγωνιστικής αγοράς.

Οι λογαριασμοί ρεύματος έχουν τετραπλασιαστεί και οι τιμές στα ράφια έχουν αυξηθεί κατακόρυφα ακολουθώντας τους νόμους του χρηματιστηρίου ενέργειας. Τα ενοίκια έχουν απογειωθεί με τα κτηματομεσιτικά funds να έχουν ήδη στρώσει το έδαφος πολύ νωρίτερα και το κεφάλαιο να χειροκροτά την ανάπτυξη και την αυτορρύθμιση της αγοράς. Τα κράτη, που πολύ εύκολα βρήκαν τους πόρους για να καλύψουν τις εξοπλιστικές δαπάνες στρατού και αστυνομίας, ώστε να επιτελέσουν τον κυριαρχικό τους ρόλο, δύσκολα εκταμιεύουν έστω και ένα ευρώ για την ενίσχυση της κοινωνίας που έχει επωμιστεί όλο το κόστος, καθώς για ακόμη μία φορά οι δικές τους κρίσεις χρεώνονται στις δικές μας πλάτες.

Μέσα σε όλο αυτό το πλαίσιο διαμορφώνεται και παγιώνεται ο νέος τρόπος ζωής, αυτός του φόβου, της ανασφάλειας και της ατομικής και συλλογικής αδράνειας, όπου τα πάντα εξελίσσονται πέρα από τη σφαίρα του ανθρώπου. Ο πολεμικός λόγος κανονικοποιείται, όλοι στρέφονται εναντίων όλων και βέβαια όλοι εναντίων των αδύναμων. Οι μετανάστες διακρίνονται στους αυθεντικούς -αυτούς από την Ουκρανία- με τα κράτη να εξασφαλίζουν την άμεση και ασφαλή ενσωμάτωσή τους στις ευρωπαϊκές κοινωνίες και στην ασύμμετρη απειλή -αυτούς της αφρικανικής ηπείρου- με τα κράτη να εξασφαλίζουν την εξόντωσή τους σε στεριά και θάλασσα. Όσοι/ες φτάσουν ή θα φυλακιστούν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης ή θα τους λιντσάρουν σκατόψυχοι ακροδεξιοί με το τέρας της λευκότητας της Ευρώπης να βρυχάται.

Σε αυτή τη συνθήκη υψώνουμε τις συλλογικές μας αντιστάσεις απέναντι στην εξουσία που μας θέλει υπάκουους να σηκώνουμε το βάρος των κρίσεων με ολοένα και μεγαλύτερη υποβάθμιση των ζώων μας. Παίρνουμε θέση σε τροχιά σύγκρουσης με την ακροδεξιά συμμορία, που εκτοπίζει κάθε τι διαφορετικό στο σκοτάδι του κλειστοφοβικού εθνοκρατισμού.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

18Η ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΤΥΟΥ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΝ ΤΗΣ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΚΙΝΗΣΗΣ 26-27/10

Ακολουθεί απόσπασμα από την εισήγηση μας για την πρώτη θεματική με τίτλο «Πρόταγμα: Αναστοχασμός και Αναδιατύπωση»

«ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΜΕ ΠΙΟ ΠΕΡΑ ΑΣ ΕΧΟΥΜΕ ΥΠΟΨΗ ΟΤΙ....»

Οι βασικοί πυλώνες ή καλύτερα το υπέδαφος πάνω στο οποίο στηρίζεται το Αντιεξουσιαστικό πρόταγμα, όπως έχουν διαμορφωθεί ιστορικά τα πράγματα, είναι η ιδέα της Αναρχίας, ο Σοσιαλισμός χωρίς εξουσία, ο Αντιεξουσιαστικός σοσιαλισμός. Αυτοί οι πυλώνες καταγράφονται εδώ για να υποδηλώσουν τον πολιτικό προσανατολισμό μας και όχι να χρησιμοποιηθούν σαν ιδεολογία ή να μετατραπούν σε ιδεολογία ή τέλος για παραγωγή ιδεολογικών κατασκευών. Η αλήθεια είναι ότι αυτά τα ιστορικά προτάγματα δεν έγιναν ποτέ στοιχεία μιας ψευδούς συνείδησης ούτε φυσικά καθεστωτικές ιδεολογικές δομές. Κάτι τέτοιο δεν οφείλεται μόνο στη γενικότερη αντιεξουσιαστική στρατηγική, της μη κατάληψης της εξουσίας, αλλά κυρίως στην άμεση δράση, στις εδώ και τώρα εναλλακτικές προσπάθειες εδαφικοποίησης των αντιεξουσιαστικών προτάσεων σε όλα τα κοινωνικά πεδία, είτε αφορούσαν την οργάνωση της παραγωγής είτε τις αυτοθεσμίσεις στην παιδεία, στην κουλτούρα, στον τρόπο οργάνωσης του αγώνα και της καθημερινής ζωής.

Με άλλα λόγια, δεν ήταν οι ιδέες μας ένα μεταφυσικό σύνολο μελλοντολογικών υποσχέσεων, αλλά αφορμή για άμεση πραγματοποίηση, για ανάληψη άμεσης δράσης με σκοπό την υλοποίηση όλων των προτάσεων εξόδου από τον καπιταλισμό και από τις σχέσεων κυριαρχίας. Έγιναν πράξεις, έγιναν πειράματα στην κατεύθυνση του αντιεξουσιαστικού σοσιαλισμού από την εμφάνιση του, για να κορυφωθεί η εικόνα του στην Ισπανική επανάσταση του 1936, εκεί όπου με όρους κοινωνικής πλειοψηφίας, ταυτόχρονα με τον αντιφασιστικό αγώνα, πραγματώνονταν πολλά στοιχεία του αντιεξουσιαστικού σοσιαλισμού στα εργοστάσια και στην αγροτική παραγωγή ενώ τα περισσότερα ζητήματα παιδείας και πολιτισμού είχαν ήδη τεθεί με τα εκατοντάδες κοινωνικά κέντρα που υπήρχαν σε όλη τη χώρα και με τα σχολεία που ο Φρανσίσκο Φερέρ είχε αναδείξει.

Πιάνοντας αυτό το νήμα, σκοπός μας είναι να λειτουργήσουμε για την παραπέρα αποκατάσταση του αισθητού κόσμου, επεκτείνοντας αυτά τα προτάγματα και όχι περιορίζοντάς τα. Όπως λοιπόν η

Ελευθερία και η Ισότητα έχουν δυναμικό και όχι στατικό χαρακτήρα, έτσι και το αντιεξουσιαστικό πρόταγμα, που τις διαπερνά ενισχύοντάς τες, έχει εξίσου δυναμικό χαρακτήρα στο χρόνο και στο χώρο. Ούτως ή άλλως, όλες οι ιδέες έχουν δυναμικό χαρακτήρα, αλλά ο μόνος που μπορεί να σταματήσει αυτή τη διαδικασία είναι το ίδιο το υποκείμενο που τις χρησιμοποιεί, ο ίδιος ο άνθρωπος δηλαδή. Είτε να σταματήσει την χρονικότητα και να τις μετατρέψει σε εξουσία είτε να τις ιδιωτικοποιήσει χρησιμοποιώντας τες σε επίπεδο μικροκοινωνικών διαδικασιών. Όπως όμως και να 'χουν τα πράγματα ο περιορισμός και όχι η επέκταση...»

Σας περιμένουμε, και τις δυο ημέρες, στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο «αλτάι», από τις 11 πμ, για να συζητήσουμε, για να φανταστούμε την προοπτική, για να πάρουμε θέση στους διεξαγόμενους κοινωνικούς εμφύλιους!

Απάθεια-Παραίτηση Τέλος!

Αντιεξουσιαστική Κίνηση

**Βιβλιοπαρουσίαση στον ε.κ.χ.
«αλτάι»: Gentrification και
Εκτοπισμός, μια μελέτη και
μερικές σκέψεις για το τι
συμβαίνει στις γειτονιές μας»**

gentrification και εκτοπισμός

για μια μελέτη και μερικές σκέψεις
για το τι συμβαίνει στις γειτονιές μας

Μπουσδέκη Μαρία

Δυσήνιος Τύπος

*Η συζήτηση σχετικά με το βιβλίο
θα λάβει χώρα στον ελεύθερο
Κοινωνικό Χώρο «αλτάι», την
Πέμπτη 17/10, στις 19:00,
παρουσία της συγγραφέως.*

Η έκδοση χωρίζεται σε δύο μέρη, το πρώτο αποτελεί μία μελέτη για το gentrification, τη γέννηση και την εξέλιξη του, τις ρίζες του, μία μελέτη επικεντρωμένη στον εκτοπισμό πληθυσμών ως δομικό κομμάτι του καθώς και παραδείγματα περιοχών που υπέστησαν gentrification ήδη από τα πρώτα χρόνια εμφάνισής του και αποτέλεσαν παραδείγματα και φάροι νεοφιλελεύθερης πολιτικής για τον χώρο από τη μία αλλά και αγώνων από την άλλη. Της εκτενούς αυτής μελέτης ακολουθεί μία προσπάθεια να φέρουμε το νήμα της διαδικασίας στο εδώ και στο τώρα. Με βάση αυτή τη μελέτη, επιδιώκεται μια ανάγνωση για το τι συμβαίνει σήμερα στις γειτονιές μας και ειδικά σε αυτές που, πια, δεν μπορούν να χωρέσουν κανέναν από εμάς, τους ανθρώπους της κοινωνικής πλειοψηφίας, τους εργαζόμενους και τις εργαζόμενες, τους ανέργους, τους πρόσφυγες, τους παρίες. Να καταλάβουμε γιατί και πως οι γειτονιές μας, -ή έστω- στο παρόν κάποιες εξ' αυτών, μετατρέπονται από ζωντανές γειτονιές σε αποστειρωμένους τόπους και πεδία άντλησης μέγιστου δυνατού κέρδους.

gentrification και εκτοπισμός

(...) Φτάνοντας στο εδώ και στο τώρα, η έκδοση ενός βιβλίου, όπως το συγκεκριμένο, με αφορμή τα χωρικά ζητήματα, μπορεί να συμβάλει δυναμικά στην (επανα)διεκδίκηση, εκτός των άλλων, και του δημόσιου χώρου της πόλης. Ενός χώρου, ζωτικού, ζωντανού, πολιτικού, κοινωνικού και πολιτισμικού, που η έννοια του «ανήκειν», δεν περικλείεται στα ατομικά συμφέροντα αλλά αναπτύσσεται μέσα από τις συλλογικές διεκδικήσεις για τη διαμόρφωση μιας διαφορετικής (καλύτερης) κοινωνικής πραγματικότητας.

Η τρέχουσα συγγραφή περιλαμβάνει μια πλήρη ανάλυση των πολιτικών και οικονομικών στρατηγικών, που συνέβαλαν στη διαμόρφωση του αστικού χώρου ήδη από τις αρχές του 20ου αιώνα. Οι διαδικασίες της αστικοποίησης και της εξευγενοποίησης των χώρων της πόλης εξάλλου, αποτελούν ένα παγκόσμιο φαινόμενο που, όπως αναλύεται και στο παρόν βιβλίο, ταυτίζεται με τις καπιταλιστικές πολιτικές και τα συμφέροντα του κεφαλαίου.

Κεντρική θέση στο έργο της Μαρίας έχει η ερευνητική της εργασία, η οποία και αποτέλεσε αφορμή για την παρούσα έκδοση, που εμπλουτίζεται με νέα στοιχεία αποφεύγοντας γενικές και αόριστες θεωρητικές προσεγγίσεις αλλά βάζοντας πραγματικά τα ζητήματα του χωρικού σχεδιασμού στο σημείο της σύγχρονης ταξικής και κοινωνικής σύγκρουσης.

Πρόκειται για ένα συγγραφικό έργο, που επιθυμεί να ανοίξει διάλογο με τα τρέχοντα κινήματα της πόλης, ενάντια σε μια μητρόπολη που αλλάζει συνεχώς. Με επίκεντρο τις πολιτικές της εξευγενοποίησης, της αστικοποίησης και της ωραιοποίησης που απονεκρώνουν τις γειτονιές, μετατρέποντας, τόσο τη γειτονιά όσο και τη ζωή εντός της, σε τουριστικό «προϊόν» προς κατανάλωση, η συγγραφέας παρουσιάζει τους σύγχρονους προβληματισμούς γύρω από την πόλη και την αρχιτεκτονική συνδέοντας τους με τα πεδία των πολιτικών, κοινωνικών και οικονομικών επιστημών αλλά και με τις συνθήκες της ταξικής πάλης.

Μαρία-Νεφέλη Σιώζου

Βιβλιοπαρουσίαση στο κινηματικό βιβλιοπωλείο «Lucio» : «Μεταπολίτευση» του Δ. Ελευθεράτου

**Το κινηματικό βιβλιοπωλείο «Lucio» και οι εκδόσεις Τόπος σας
προσκαλούν στην παρουσίαση του βιβλίου του Διονύση
Ελευθεράτου «Μεταπολίτευση»**

Η γεννημένη προ πεντηκονταετίας Μεταπολίτευση φαντάζει γρίφος. Δημοσιολόγοι διαφωνούν για το πότε εξέπνευσε, αλλά και για το πόσο ζωντανά παραμένουν τα «καταπιστεύματά» της. Πολιτικοί των δύο κομμάτων (ΠΑΣΟΚ, ΝΔ) τα οποία γεννήθηκαν μαζί της και κυριάρχησαν σε όλη –ή σχεδόν– τη διάρκειά της τη στηλιτεύουν, ως συνολικά επιζήμια περίοδο. Κάποτε αυτό το έκανε μόνον η Ακροδεξιά.

Στην πραγματικότητα αφορίζουν τον ριζοσπαστισμό που αναπτύχθηκε στην κοινωνία κατά τη Μεταπολίτευση (κυρίως την πρώτη) κι άσκησε πολλαπλές επιδράσεις. Ο αφορισμός αυτός λειτουργεί και ως φύλλο συκής, πίσω από το οποίο πασχίζουν να κρυφτούν οι συνέπειες των επιλογών της οικονομικής ελίτ και τα αδιέξοδα του παραγωγικού μοντέλου της χώρας.

Ο Διονύσης Ελευθεράτος ακτινογραφεί τις σημαντικότερες πολιτικές -κοινωνικές συγκρούσεις της Μεταπολίτευσης, κυρίως από την πρώτη και ζωηρότερη περιόδό της. Διαπιστώνει πώς επηρέασε ο ριζοσπαστισμός της τις ιδέες και την ψυχαγωγία. Εξετάζει τις κυκλοφορίες των εφημερίδων παράλληλα με τις

πολιτικές εξελίξεις. Προσδιορίζει τη θέση που έδωσε το κλίμα της εποχής στο ποδόσφαιρο, το μπάσκετ, τη ροκ μουσική, το σινεμά. Τέλος, εστιάζει σε μερικά κλασικά κατηγορητήρια, σε βάρος της Μεταπολίτευσης, για την οικονομία και τα εργασιακά.

Το βιβλίο τρυπώνει σε δικαστικές αίθουσες, πολιτικές συνεδριάσεις, «κονκλάβια», διαδηλώσεις, απεργίες, πεδία αστυνομικών εφόδων· σε γήπεδα, κινηματογράφους και χώρους συναυλιών. Οι «ήχοι» του είναι –και αυτοί– πολλαπλοί. Ακούγονται τα συνθήματα των συλλαλητηρίων, τα επινίκια γέλια των απεργών της ΛΑΡΚΟ, τα soundtrack του Ζ και της Κατάστασης πολιορκίας, τα «σόλο» του Ρόρι Γκάλαχερ στη Νέα Φιλαδέλφεια και του Τζο Στράμερ στο Καλλιμάρμαρο.

Παρασκευή 18 Οκτωμβρίου , στις 7:30 μ.μ. στο κινηματικό βιβλιοπωλείο «Lucio»
Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος «αλλάι» (Εξάρχεια, Είσοδος από Οικονόμου 6)

Το Χρονικό των Ρατσιστικών πογκρόμ στην Αγγλία τον Αύγουστο κ η αντίδραση του Αντιφασιστικού κινήματος

Του Α.Χ.

Μετάφραση Ιωάννα Σπάη

Πηγή : Unicorn Riot

Μια βίαιη και ξενοφοβική φυλετική εξέγερση διέσχισε διαφορά μέρη της Αγγλίας από τις 30 Ιουλίου έως τις 7 Αυγούστου. Τα

θανατηφόρα μαχαιρώματα τριών κοριτσιών στις 29 Ιουλίου στο Σάουθπορτ χρησιμοποιήθηκε από την ακροδεξιά ως δικαιολογία για να εξαπολύσουν το μίσος τους στους δρόμους του Ηνωμένου Βασιλείου.

Η παραπληροφόρηση, οι εικασίες κι οι λαθεμένοι ισχυρισμοί για την εθνικότητα, θρησκεία και το μεταναστευτικό καθεστώς του επιτιθέμενου δημιούργησε ένα λανθασμένο αφήγημα ότι ο δολοφόνος ήταν Μουσουλμάνος, αιτών άσυλο ο οποίος είχε καταφτάσει πρόσφατα στην Αγγλία με πλοίο.

Ακόμα κι όταν αποκαλύφθηκε η αλήθεια ότι ο ύποπτος ήταν ένας 17χρονος Χριστιανός γεννημένος στο Κάρντιφ, οι ταραχοποιοί-υπό το πρόσχημα αφρικανών του ριζών – διεύρυναν τις επιθέσεις τους στους μη λευκούς και τις μειονότητες.

Χρονοδιάγραμμα των επιθέσεων:

30 Ιουλίου: Οι επιθέσεις ξεκίνησαν στο Σάουθπορτ όταν περίπου 70 άνθρωποι, οι οποίοι αρχικά μαζεύτηκαν έξω από το τζαμί, σύντομα έγιναν εκατοντάδες και ξεκίνησαν να επιτίθενται στο τζαμί με πέτρες κι άλλα βλήματα.

31 Ιουλίου: Βία εξαπολύθηκε στο Λονδίνο, το Άλντερσοτ, το Μάντσεστερ και το Χάρτπουλ καθώς ξενοδοχεία που φιλοξενούσαν αιτούντες άσυλο δέχτηκαν επίθεση μεταξύ και άλλων στόχων.

2 Αυγούστου: Ταραχοποιοί επιτέθηκαν σε μη λευκούς ανθρώπους και συγκρούστηκαν με την αστυνομία στο Σάντερλαντ και το σαββατοκύριακο που ακολούθησε ήταν το ζενίθ της φασιστικής εξέγερσης.

3 Αυγούστου: Υπήρξαν ταραχές και ρίψεις βομβών μολότοφ στο Μπρίστολ, Μπέλφαστ, Χαλ, Λιντς, Μάντσεστερ και Στουκ-ον-τρεντ. Μια βιβλιοθήκη κάηκε στο Λίβερπουλ και στο Μπλακπουλ πανκιά πηγαίνοντας σε φεστιβάλ μουσικής αντιμετώπισαν τους ρατσιστές ταραχαποιούς.

4 Αυγούστου: Ρατσιστικός όχλος εμφανίστηκε στο Γουέιμουθ,

Τάμγουορθ, Μπόλτον, Μίντλεσμπρο με κουκουλοφορεμένους φασίστες σπάζοντας παράθυρα των σπιτιών μεταναστών και φωνάζοντας ρατσιστικά συνθήματα. Στο Ρόθερχαμ, ο όχλος προσπάθησε να στραφεί στους αιτούντες άσυλο που διέμεναν σε μια αλυσίδα ξενοδοχείων και προσπάθησαν να τους κάψουν ζωντανούς.

5 Αυγούστου: Οι τελευταίες σοβαρές ταραχές εμφανίστηκαν στο Μπέλφαστ, το Νταρλινγκτον, το Μπέρνλεϊ, το Πλίμουθ και το Μπέρμιγχαμ.

6 Αυγούστου: Η κατάσταση γρήγορα αποκλιμακώνεται.

7 Αυγούστου: Αντιφασιστικές κινητοποιήσεις προκύπτουν σε όλη την Αγγλία.

Ακροδεξιές συνομοσίες, Ταραχοποιοί και Ζιονιστές-Φασίστες.

Το ακροδεξιό αφήγημα που πυροδότησε τις ρατσιστικές ταραχές έχει κοινά χαρακτηριστικά της λευκής υπεροχής -κατά της μετανάστευσης και της πολυπολιτισμικότητας. Αυτό το ξέσπασμα επιθέσεων του όχλου πήραν μια μορφή κατά του κατεστημένου, μέσω του ευρωσκεπτικισμού και της θεωρίας της νέας τάξης πραγμάτων συσχετιζόμενη με το μύθο της χαμένης εθνικής υπερηφάνειας.

Ρατσιστικές θεωρίες όπως η “Μεγάλη Αντικατάσταση” και “ο εκφυλισμός του Δυτικού Πολιτισμού” είναι σημαντικοί πυλώνες για την υποστήριξη αυτής της ατζέντας. Μουσουλμάνοι, μη λευκοί, μετανάστες, εκτρώσεις, έμφυλοι αγώνες και παρόμοια άλλα θέματα δαιμονοποιούνται και παρουσιάζονται ως τη woke κουλτούρα και ισχυρίζονται ότι είναι ένοχοι για την οικονομική ύφεση μεγάλων μερών της Βρετανικής κοινωνίας, η οποία στην πραγματικότητα έχει φτάσει στο ναδίρ εξαιτίας της φτωχοποίησης και του κοινωνικού κανιβαλισμού των νεοφιλελεύθερων πολιτικών και των αποσυντιθεμένων κοινωνικών δεσμών.

Αυτή η εκρηκτική μίξη, που εξαπλώθηκε από τα mainstream μέσα με καμία εναλλακτική, πάνω από τη τελευταία δεκαετία, έχει

διαμορφώσει έναν ατομικιστικό μηδενισμό. Ιδιαίτερα ευαίσθητη είναι η νεολαία της Ευρώπης, η οποία προσπαθεί να γεμίσει το κοινωνικοπολιτικό κενό ενώ υποστηρικτές του φυλετικού πολέμου όπως ο Nigel Farage, Tommy Robinson κι ο Έλον Μασκ προκήρυξαν ότι “ο εμφύλιος πόλεμος είναι αναπόφευκτος” στο X, πρώην Twitter, την επομένη του μαχαιρώματος των τριών κοριτσιών.

Ο Ρόμπινσον έγραψε στα κοινωνικά του δίκτυα : **“Κανείς δεν μπορεί να πει ότι δεν προειδοποιήθηκε”**. Έχω προειδοποιήσει σχετικά με αυτό εδώ και χρόνια.” Ο Ρόμπινσον είναι συνιδρυτής της EDL, μιας οργάνωσης στα έμπροσθεν των ακροδεξιών κινητοποιήσεων στην Αγγλία για πάνω από την τελευταία δεκαετία και ένας ιδιαίτερος υποκινητής ταραχών.

Ακόμη κι αν οι ακροδεξιές ομάδες που συγκεντρώθηκαν προσπάθησαν να αποφύγουν την ευθύνη για τις ταραχές και προσπάθησαν να κρυφτούν πίσω από αυθόρμητη μη οργανωμένη προσέγγιση όχλου έτσι ώστε να μην αντιμετωπίσουν τις συνέπειες, ο Ρόμπινσον κι η ισλαμοφοβική EDL είχαν την μεγαλύτερη επίδραση στα καλέσματά τους. Οι “συμμορίες του Ρόμπινσον” ήταν μια έκφραση, ευρέως γνωστή, για να ορίσουν αυτούς τους όχλους κατά τη διάρκεια της εβδομάδας των ταραχών.

Ο Ρόμπινσον είναι επίσης συνδεδεμένος με την Ισραηλινή ατζέντα τόσο στην Αγγλία όσο και στις ΗΠΑ. Ο EDL συνεργάζεται με το ισλαμοφοβικό JDL στην Αγγλία, που έχει ιδρύσει ο φασίστας Ισραηλινός Μειρ Καχαν, ο οποίος υποστήριξε τον πλήρη αφανισμό, εκτοπισμό και εθνική κάθαρση της Παλαιστίνης.

Ο Ρόμπινσον είναι επίσης συνδεδεμένος με το ίδρυμα Quilliam, ένα ακροδεξιό think tank που τώρα έχει κλείσει, το οποίο έχει παράσχει λίστες από “εξτρεμιστές μουσουλμάνους” στη Βρετανική Κυβέρνηση κι ιδρύθηκε από οργανώσεις, που επένδυσαν σε παράνομη κατασκευή Ισραηλινών εγκαταστάσεων κι υποστήριξαν οικονομικά τους Φίλους του IDF. Οι διασυνδέσεις του με Αγγλοσαξονικές και Ζιονιστικές φασιστικές ομάδες διεθνώς έριξαν φως στην παγκοσμιοποίηση της Ισλαμοφοβίας και του ρατσισμού.

“Αυτό που έχουμε δει είναι ότι ακροδεξιοί influencers πυροδοτούν μια ρατσιστική μειονότητα αυτής της χώρας με στόχο τη βία κατά Μουσουλμάνων και προσφύγων.” είπε ο Άλεξ Ρόμπερτς, οικοδεσπότης του podcast για την ακροδεξιά, “12 Rules for What”.

Μια δηλητηριώδης μίξη από ξενοφοβία, που σιγομαγειρευόταν για χρόνια, όπλισε τα χέρια των ταραχοποιών. Ο Ρόμπερτς είπε, “περισσότερο από ποτέ, αυτή ήταν η έκφραση μιας μετα-οργανωτικά ακροδεξιάς, που δεν διευθυνόταν από καμία οργάνωση. Αυτό το έκανε δύσκολο στους αντιφασίστες να απαντήσουν, επειδή είναι δύσκολο να καταλάβουμε που ένα ακροδεξιό κάλεσμα θα κερδίσει δημοτικότητα από τα ακροδεξιά ον-λάιν πλήθη.”

Αντιρατσιστές κατακλύζουν τους δρόμους ανά τη χώρα.

Το πολυπρόσωπο αντιρατσιστικό κύμα το οποίο εν τέλει κατέκλυσε πόλεις σε όλη την Αγγλία στις 7 Αυγούστου ξεπέρασε τα πολιτικά ιδεώδη και εισήγαγε ένα σώμα κοινοτήτων, μεταναστών και συμμοριών του δρόμου ως ένα ενωμένο αντιφασιστικό μέτωπο. Αυτό το νέο σημείο ανάφλεξης προστίθεται στην πολιτική κληρονομιά δράσεων κι αγώνων κατά του ρατσισμού ενώ διαφέρει από το παραδοσιακό, απομονωμένο πολιτικό ακτιβισμό.

“Αυτό ήταν από τα χειρότερα ξεσπάσματα ρατσιστικών ταραχών για πάνω από έναν αιώνα.” δήλωσε ο Ρόμπερτς και **“ οι μεγάλης κλίμακας αντιφασιστικές κινητοποιήσεις έφεραν στο προσκήνιο περισσότερη αυτοπεποίθηση. Καθοδηγούνται από την αποστροφή της ρατσιστικής βίας κι επιθυμίας με σκοπό την υπεράσπιση των κοινοτήτων.”**

Πολλοί συμμετέχοντες των αντιρατσιστικών συγκεντρώσεων σημείωσαν ότι πιστεύουν ότι η χρονική στιγμή των ταραχών χρησιμοποιήθηκε επίσης ως ένας τρόπος να καταστρέψουν την αποτελεσματικότητα των συνεχών πορειών υπέρ της Παλαιστίνης που συγκέντρωσαν μαζικά τους ανθρώπους στους δρόμους.

Και όπως ο Ρόμπερτς σημειώνει **“ οι ακροδεξιοί κατά κόρον κράτησαν απόσταση κατά τη διάρκεια των μεγάλων κινητοποιήσεων “** πράγμα το οποίο τον οδήγησε να καταλήξει ότι **“οι αντιφασίστες χρειάζεται να είναι περισσότερο οξυδερκείς σε αυτό που χτίζουν, να χτίσουν ένα κίνημα με προοπτική.”**

Ένας διοργανωτής από τους Hackney Anarchists με το ψευδώνυμο Blade Runner, περιέγραψε στο Unicorn Riot τι έζησαν στους δρόμους του Λονδίνου κατά τη διάρκεια των ταραχών και το πολιτικό κλίμα μέχρι τη πρώτη εβδομάδα του Αυγούστου.

“Μερικοί από εμάς από την τοπική συλλογικότητα αποφάσισαν να παρευρεθούν στο Trans Pride, οργανώνοντας τη δική μας περιφρούρηση για να έχουμε το νου μας στους φασίστες. (Το Trans pride έλαβε χώρα στην καρδιά του Λονδίνου στις 27 Ιουλίου, 3 μέρες πριν ξεκινήσουν οι ταραχές) Η πορεία ήταν κι αυτή τη χρονιά μαζική και δεν ανησυχούσα ιδιαίτερα για τις εκδηλώσεις Ρόμπινσον στην πλατεία Τραφαλγκαρ εξαιτίας της μαζικότητας της πορείας. Αργότερα έμαθα από κάποιον από την συλλογικότητά μου ότι η διαδρομή της πορείας έπρεπε να αλλάξει σε συνεργασία με τις αρχές ώστε να αποφευχθεί να συμπέσει με τις εκδηλώσεις Ρόμπινσον, που επίτηδες διοργανώθηκαν για την ίδια μέρα και τοποθεσία (πλατεία Τραφαλγκαρ). Μετά διαβάσαμε στις ειδήσεις ότι στην πορεία συμμετείχαν 55.000 άνθρωποι, ενώ στις εκδηλώσεις Ρόμπινσον περίπου 15.000. Παρόλο που οι

φασιστικές εκδηλώσεις είχαν πλήρη κάλυψη από τον Τύπο για αρκετές μέρες, μαζί με μια αξιοθρήνητη συμμετοχή 5.000 αριστερών που οργανώθηκε από το απεχθές SWP και το μέτωπό τους *Ενάντια στο Ρατσισμό*, το *Trans Pride* αγνοήθηκε ευρέως από τις ειδήσεις με μόνο σύντομες αναφορές.”

Σύντομα, διαδόθηκε η είδηση ότι αυτές οι φασιστικές ταραχές γίνονταν σε όλο το Ηνωμένο Βασίλειο. Σε ελάχιστες περιπτώσεις, οι αντιπαραθέσεις με αντιφασιστικές ενέργειες φάνηκαν να ευνοούν τους φασίστες, κάτι που δυσκόλεψε κάποιους. Αμέσως μετά, άρχισαν συζητήσεις στην τοπική μου συλλογικότητα σχετικά με την οργάνωση είτε τοπικά είτε σε συντονισμό με άλλες ομάδες. Ακούσαμε ότι η Συνέλευση Antifa του Λονδίνου αντιμετώπιζε εσωτερικά ζητήματα και ίσως να μην μπορούσε να σταθεί στο ύψος των περιστάσεων, κάτι που λίγο πολύ επιβεβαιώθηκε αργότερα από την απουσία τους από τη διοργάνωση. Ανακοινώθηκαν πολλές τοπικές συνελεύσεις και η ομάδα μας αποφάσισε να χωριστεί σε δύο ή τρεις για να παρευρεθεί σε όλες. Πήγα με μερικούς άλλους σε μια συνέλευση στο Βόρειο Λονδίνο, όπου υπήρχε ευρέως διαδεδομένη υποψία φασιστικής διείσδυσης λόγω της είδησης ότι μια ομάδα συνομιλίας του Signal είχε παραβιαστεί. Η συνάντηση ήταν χαοτική και τελικά αντιπαραγωγική, έληξε σε λιγότερο από 90 λεπτά λόγω περιορισμών χώρου, χωρίς να ληφθούν αποφάσεις παρά μόνο να ακολουθηθεί το σχέδιο που είχαν θέσει οι συνήθεις ομάδες της αριστερής πρωτοπορίας. Διοργανώθηκαν αρκετές αντιδιαδηλώσεις για να απαντήσουν στις πολυάριθμες τοποθεσίες όπου οι φασίστες είχαν ανακοινώσει ότι θα διαμαρτυρηθούν κατά των εγκαταστάσεων υποστήριξης της μετανάστευσης. Παρακολούθησα το μεγαλύτερο με ανθρώπους από την τοπική μου συλλογικότητα και δεν υπήρχαν εκδηλώσεις, ούτε εμφανίσεις φασιστών πουθενά».

Μια συμμαχία ομάδων κατά του gentrification παρείχε μια δήλωση που συνοψίζει τη λευκή υπεροχή ως τη ρίζα που γέννησε τους ρατσιστικούς όχλους ενάντια στους μετανάστες που δημιούργησαν «**ακμάζουσες τοπικές οικονομίες σε όλο το Λονδίνο και σε ολόκληρο το Ηνωμένο Βασίλειο**».

Είπαν ότι η κοινοτική άμυνα είναι μια πράξη συλλογικής φροντίδας και ότι μια «**συνεχιζόμενη φασιστική εξέγερση**» είναι αναπόφευκτη «**μέχρι να αντιμετωπιστεί αποφασιστικά η ανισότητα, έως ότου οι επενδύσεις σε υποβαθμισμένες γειτονιές αντιμετωπίσουν τις προκλήσεις που αντιμετωπίζει η εργατική τάξη και έως ότου οι γειτονιές μας δεν ξεπουληθούν πλέον από τους κράτος σε επενδυτές ακινήτων**».

Ένα μέλος της συμμαχίας, ο Kernow Goldfinger, τόνισε στη δήλωσή του ότι «**η άμυνα και η ανθεκτικότητα της κοινότητας βρίσκονται στο επίκεντρο αυτού που κάνουμε. Οι πρόσφυγες αξίζουν να ενσωματωθούν σε προϋπάρχουσες κοινότητες, αντί να εξαναγκάζονται σε φορτηγίδες φυλακών και ερειπωμένα ξενοδοχεία, να υποβάλλονται σε κρατική βία και να κινδυνεύουν από ρατσιστικές επιθέσεις όχλου. Οι αυστηρότερες ποινές, τα γρήγορα δικαστήρια, η αυξημένη αστυνομική καταστολή και η επιτήρηση δεν θα βοηθήσουν κανέναν και φοβόμαστε ότι αυτά σύντομα θα στραφούν στις κοινότητές μας και σε όσους αγωνίζονται για ένα καλύτερο μέλλον**».

Τουλάχιστον 1.280 άτομα συνελήφθησαν και 796 άτομα κατηγορήθηκαν για συμμετοχή στις ταραχές. Ένα 12χρονο αγόρι στο οποίο δόθηκε εντολή παραπομπής για 12 μήνες ήταν το νεότερο άτομο που καταδικάστηκε στην Αγγλία. Η μεγαλύτερη ποινή ήταν 9 χρόνια που επιβλήθηκε σε έναν 27χρονο στο Ρόδερχαμ για βίαιη αναταραχή, οπλοκατοχή σε δημόσιο χώρο και απόπειρα εμπρησμού με σκοπό να θέσει σε κίνδυνο τη ζωή του. Οι περισσότερες από τις ποινές ήταν κατά μέσο όρο 24 μήνες για βίαιη διαταραχή.

Σε απάντηση στις ταραχές, το κράτος ξεκίνησε έναν κατασταλτικό νέο νόμο που ονομάζεται Εθνικό Πρόγραμμα Βίαιων Διαταραχών. Οι υπερασπιστές της πολιτικής ελευθερίας και οι αντιφασίστες ισχυρίζονται ήδη ότι αυτός ο νέος νόμος θα στραφεί εναντίον των κοινοτήτων και των μειονοτήτων που υποτίθεται ότι προστατεύει.

Μια ευρέως διαδεδομένη άποψη στο Λονδίνο είναι ότι η καταστολή

και οι συλλήψεις από το κράτος εναντίον ακροδεξιών ρατσιστών δεν είναι το φάρμακο για τη θεραπεία του ρατσισμού. Η μαζική εκροή κόσμου στους δρόμους την Τετάρτη 7 Αυγούστου έδειξε ότι η αυτοοργάνωση και η αυτοαντοχή είναι μια ξεκάθαρη επιλογή πέρα από ατομικές αλήθειες και ο αγώνας δεν αφορά προσωπικούς ανεμόμυλους, αλλά για μια συλλογική ικανότητα να είσαι παρών ακόμα και στα πιο σκοτεινά ώρες.

Διήμερο εκδηλώσεων 12-13
Οκτώβρη, Πάντειο

Πανεπιστήμιο: “Ο Νέος Ποινικός κώδικας εντός του Τρίτου Παγκοσμίου Πολέμου”

Η οργάνωση της επόμενης μέρας σε συνθήκες ποινικής τρομοκρατίας, πολιτειακής εκτροπής και στρατιωτικής εμπλοκής

Ένας πρώτος κύκλος εκδηλώσεων, κινητοποιήσεων και πολιτικού διαλόγου, σχετικά με τον νέο ποινικό κώδικα και τα πολύπλευρα αποτελέσματα που φέρνει στους αγώνες, στις κοινωνίες και τα κινήματα, έχει κλείσει. Μετά από σχεδόν έναν χρόνο, ο νέος ποινικός κώδικας έχει πλέον αναλυθεί από πολλές σκοπιές. Ορμώμενοι από όσα συλλογικά συζητήθηκαν και από όσα αναγνωρίσαμε εξ αρχής, συμπεραίνουμε πως ο νέος ποινικός κώδικας είναι το επιστέγασμα μιας ολόκληρης και μακροχρόνιας πολιτικής ατζέντας των κυβερνήσεων και της άρχουσας τάξης που καταπιέζει και ποινικοποιεί την κοινωνία και τους αγώνες της. Αγώνες που πλέον αφορούν ακόμα και την στοιχειώδη επιβίωση των ανθρώπων.

Είναι ζωτικής σημασίας, επομένως, να μπορέσουμε να ανταποκριθούμε σε αυτή την νέα κατάσταση. Αυτό απαιτεί την κοινή οργανωτική αναβάθμιση του κινήματος, των δομών και των εργαλείων μας, για να δώσουμε απαντήσεις σε αυτήν την παρατεταμένη κρίση. Στόχος μας είναι να δημιουργήσουμε την βάση για μια επαναστατική προοπτική, ώστε να ορίσουμε ως κοινωνία την ζωή μας. Να καταφέρουμε να επιβιώσουμε, να ανταποκριθούμε πολιτικά ως κίνημα στις βαθιές πολιτειακές και κοινωνικές αλλαγές που συντελούνται και να αντεπιτεθούμε σε καθεστώτα και κυβερνήσεις που διαμορφώνονται σε συνθήκες τρίτου παγκοσμίου πολέμου.

Αφήνοντας πίσω τα πάγια προβλήματα των χρόνιων αδυναμιών μας, θεωρούμε αφενός χρέος μας να αναγνωρίσουμε την σοβαρότητα της

σημερινής κατάστασης και αφετέρου να έρθουμε σε ευρείες συγκλίσεις για την κλιμάκωση και την όξυνση των αντιστάσεων μας. Η εκδήλωση που προτείνουμε στοχεύει στο να οργανώσουμε τους σχεδιασμούς μας και την πρακτική τους εφαρμογή πάνω στην πραγματικότητα με μια συνολική πρόταση που θα βρει άμεση αλλά και μακροχρόνια εφαρμογή.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Σάββατο 12/10, 18:00 (Κτήριο Σάκη Καράγιωργα)

Ποινική τρομοκρατία, φυσική καταστολή και μηχανισμοί προπαγάνδας και ελέγχου, μέσω της ενημέρωσης

Γ. Κακαρνιάς (Δικηγόρος),

Ελευθεριακό σχήμα Παντείου

Ταμείο Αλληλεγγύης Φυλακισμένων και Διωκόμενων Αγωνιστ(ρι)ών

Τοποθέτηση πρώην πολιτικού κρατούμενου

Infolibre (Συνεργατική για την ανεξάρτητη ενημέρωση και επικοινωνία)

OmniaTV (Διαδικτυακή πλατφόρμα ενημέρωσης από τα κάτω)

Πολιτειακή εκτροπή και το τέλος του κοινωνικού συμβολαίου της μεταπολίτευσης

Α. Παπαρούσου (Δικηγόρος)

Πλατφόρμα Συνομοσπονδιακής Ένωσης

Κυριακή 13/10, 12:00 (Γυάλινο Κτίριο)

Κοινωνική αυτοοργάνωση, κοινωνική δικαιοσύνη και εσωτερική οικονομία: τροφή, υγεία, ενέργεια, Παιδεία, στέγη, δίκαιο (12:00-16:00)

Κ. Πατρικίου (Πρόεδρος Σωματείου Εργαζομένων του Αγ. Σάββα)

ΜΕΚΑ REVERSE (Μέτωπο για τη Κοινωνική Απελευθέρωση – Με.Κ.Α.)

Κορινθιακός SOS (Οργανωτική αγωνιστική σύμπραξη αυτοοργανωμένων ομάδων)

ΑΔΥΕ (Αυτοοργανωμένη Δομή Υγείας Εξαρχείων)

Πρωτοβουλία για ένα πολύμορφο κίνημα στην ψυχική υγεία,

Ντ. Ρέππα (Δασκάλα, ΣΕΠΕ Αριστοτέλης),

Μικρό Δέντρο (Αυτοοργανωμένο παιδαγωγικό εγχείρημα)

Η οργάνωση της επόμενης μέρας σε συνθήκες ποινικής τρομοκρατίας, πολιτειακής εκτροπής και στρατιωτικής εμπλοκής (18:00)

Γ. Μάγγος,

Α. Μανιουδάκης

Κ. Μάτσα (Ψυχίατρος)

Κ. Παπαδάκης (Δικηγόρος),

Α. Παπαρούσου (Δικηγόρος)

Ανοιχτή συνέλευση ενάντια στον νέο ποινικό κώδικα και την πολιτειακή εκτροπή

Mail: syneleysi-poinikos-ath@protonmail.com

Δελτίο τύπου για τα γεγονότα στην Βραδιά του Ερευνητή (Φοιτητές ΜπτχΥΔ Αρχιτεκτονικής ΕΜΠ)

Ως προπτυχιακοί, μεταπτυχιακοί και υποψήφιοι διδάκτορες της Αρχιτεκτονικής Σχολής ΕΜΠ, θα θέλαμε να δώσουμε τη δική μας οπτική των γεγονότων της Βραδιάς του Ερευνητή (27/09/2024), με σκοπό την αποκατάσταση και την αποσαφήνιση σημείων που υπόκεινται σε κατασκευασμένες και κατευθυνόμενες αφηγήσεις.

Τι είναι η βραδιά του Ερευνητή;

Η Βραδιά του Ερευνητή αποτελεί μια ανοιχτή εκδήλωση στην οποία παρουσιάζονται διάφορα ερευνητικά προγράμματα του ΕΜΠ. Αυτή πραγματοποιείται, εδώ και 11 πλέον χρόνια, στο ιστορικό συγκρότημα του Κάτω Πολυτεχνείου, συγκεκριμένα στο κτίριο Αβέρωφ, όπου λειτουργεί και η σχολή Αρχιτεκτόνων ΕΜΠ. Πρόκειται για έναν θεσμό ο οποίος έρχεται να συνδέσει και να εξαρτά την έρευνα που παράγεται εντός των πανεπιστημίων με τα συμφέροντα επιχειρηματικών ομίλων, μετακυλίωντας, έτσι το πρόβλημα υποχρηματοδότησης των δημόσιων πανεπιστημίων στις πρωτοβουλίες ιδιωτών.

Το χρονικό των γεγονότων έχει ως εξής.

Το κλίμα της εκδήλωσης είθισται όλα τα χρόνια να είναι φιλικό και ανοιχτό προς όλους τους πολίτες όλων των ηλικιακών ομάδων και κυρίως σε νέους και παιδιά. Η Αρχιτεκτονική σχολή ΕΜΠ

κατείχε πάντα ενεργό ρόλο σε αυτή τη γιορτή αφού η εκδήλωση αποτελούσε κομμάτι της ακαδημαϊκής της λειτουργίας και συνέβαινε στο πλαίσιο αυτής. Αντιθέτως, η φετινή εικόνα προμήνυε κάτι διαφορετικό, αφού μια μέρα πριν ανακοινώθηκε η παύση της διοικητικής λειτουργίας της σχολής (εστιατόριο, βιβλιοθήκη, γραμματεία, παρουσίαση διπλωματικών εργασιών) και απαγορεύτηκε η πρόσβαση στο συγκρότημα από το ίδιο κιόλας μεσημέρι. Έπειτα, κατά την προσέλευσή μας ακόμα πιο έκδηλα διαφαινόταν το στρατηγικό πλάνο ελέγχου και επιτήρησης των πρυτανικών αρχών μέσω της συνεργασίας με τις αστυνομικές δυνάμεις, η πολυάριθμη και πάνοπλη παρουσία των οποίων δημιουργούσε εξ αρχής ένα έκρυθμο κλίμα έντασης και ανασφάλειας, δυσανάλογο του γιορτινού που συνηθίζεται.

Όπως και κάθε προηγούμενη χρονιά έτσι και φέτος, η έναρξη αυτής της εκδήλωσης προαναγγέλθηκε με την εισήγηση της υπεύθυνης της ΒτΕ κυρίας Α. Μοροπούλου την οποία ακολούθησε ο χαιρετισμός του πρύτανη Ι. Χατζηγεωργίου στην αίθουσα τελετών Καυταντζόγλου. Μόνο που φέτος, κατά τη διάρκεια της ομιλίας του κύριου πρύτανη, και υπό συνεννόηση μαζί του, κάποιοι από τους συνεργάτες του άρχισαν προγραμματισμένα να αποτρέπουν την είσοδο στην αίθουσα σε οποιονδήποτε πέραν των αυστηρά προσκεκλημένων που είχαν ήδη εισέλθει, κλείνοντας την πόρτα. Αυτή η απαγόρευση πρόσβασης προκάλεσε την αναστάτωση των λοιπών παρευρισκομένων φοιτητών, ακαδημαϊκών, δημοσιογράφων που βρισκόταν στο αίθριο του κτιρίου Αβέρωφ. Με την ολοκλήρωση της ομιλίας του πρύτανη, η πόρτα της αίθουσας άνοιξε και το κοινό εισήλθε χειροκροτώντας αποδοκιμαστικά, εκφράζοντας έτσι τη διαφωνία του προς τον απροσδόκητο αποκλεισμό. Στο σημείο αυτό, μετά από εντολή του πρύτανη Ι. Χατζηγεωργίου, εισέβαλαν στην αίθουσα ακαδημαϊκών τελετών ειδικές αστυνομικές δυνάμεις (Ο.Π.Κ.Ε., Δ.Ρ.Α.Σ.Η.) με σκοπό να τρομοκρατήσουν, να προπηλακίσουν και εν τέλη να συλλάβουν διαμαρτυρούμενους.

Με σαφή υπόδειξη του πρύτανη οι αρχές συνέλαβαν αναίτια 2 ερευνητές εντός του αιθρίου του κτιρίου Αβέρωφ και προσήγαγαν 22 φοιτητές · οι 9 από τις προσαγωγές μετατράπηκαν σε

συλλήψεις μετά την αποκλειστική συνδρομή του πρύτανη, πηγαίνοντας και καταδεικνύοντας ο ίδιος αυτοπροσώπως στη ΓΑΔΑ τους “υπαίτιους”.

Τα γεγονότα αυτά και η συγκεκριμένη διαχείριση αποτελεί ένα πρωτόγνωρο περιστατικό στην συνολική ιστορία του Πολυτεχνείου. Η συνολικότερη κατάσταση το λιγότερο που θύμιζε ήταν ακαδημαϊκό χώρο. Η τοποθέτηση του πρύτανη στην επίσημη ομιλία του για “μη συμβατά μοσχεύματα”, την οποία το ΑΠΕ-ΜΠΕ το επίσημο πρακτορείο ειδήσεων έκοψε στο μοντάζ του βίντεο, με αναφορές στη βιολογικοποίηση κοινωνικών ομαδοποιήσεων που αντλεί τις αφορμές του από άκρως νεοφιλελεύθερα και ολοκληρωτικά καθεστώτα. Παράλληλα η παρουσία αστυνομικών δυνάμεων, μέσων καταστολής, επιτήρησης και ελέγχου, σε αυτήν την παραδοσιακά ανοιχτή και εξώστρεφη προς την κοινωνία εκδήλωση, θυμίζει σκοτεινές εποχές. Τα παραπάνω συμβάντα εισόδου προκάλεσαν την άσκηση σωματικής βίας από τις αστυνομικές δυνάμεις στους φοιτητές που χτυπήθηκαν κυριολεκτικά και τους ασκήθηκε πίεση τεράστιας ψυχολογικής βίας στους παρευρισκόμενους. Ο πρύτανης προέβη σε κατάχρηση εξουσίας εκβιάζοντας καταστάσεις καθώς ουδείς λόγος παρέμβασης της ΕΛ.ΑΣ. υπήρξε. Δεν άφησε χώρο έκφρασης λόγου, τόσο στους φοιτητές που ήθελαν να θέσουν ζητήματα λειτουργίας της σχολής Αρχιτεκτόνων, όσο και σε ερευνητές του Σωματείου που ήθελαν να εκφράσουν τις συνθήκες επισφαλούς και απλήρωτης εργασίας στο ίδρυμα αλλά και την αντίθεσή τους στα προγράμματα συνεργασίας του ΕΜΠ με εταιρείες που προωθούν τον πόλεμο στη Παλαιστίνη.

Τα περιστατικά της βραδιάς αποτελούν αποκορύφωμα της συνολικής στρατηγικής της πρυτανικής αρχής η οποία εναρμονίζεται με τις γενικότερες κυβερνητικές πολιτικές για την αποδιάρθρωση της δημόσιας εκπαίδευσης και πολύ στοχευμένα στο συγκρότημα κτιρίων του Πολυτεχνείου. Ως καθημερινοί βιωματικοί απολογητές των αντιδραστικών πρακτικών που θέλει να εφαρμόσει η πρυτανική αρχή σε σχέση με τη λειτουργία της σχολής Αρχιτεκτόνων στεκόμαστε απέναντι στα παρακάτω μέτρα λειτουργίας ·

επαναλαμβανόμενα lock-out τα Σαββατοκύριακα από τον Απρίλιο, ωράρια λειτουργίας όπου μετά τις 21:00 απαγορεύεται η είσοδος, αποκλεισμός χρήσης αιθουσών, αλλαγή χρήσης χώρων. Οι παραπάνω αποφάσεις δε συνάδουν με τη φυσιογνωμία της αρχιτεκτονικής επιστήμης καθώς συγκεκριμένα η σχολή αρχιτεκτόνων είθισται πάντα να αποτελεί ένα καθημερινό και βραδινό εργαστήριο κοινωνικών και εκπαιδευτικών δραστηριοτήτων.

Όλα αυτά δεν αποκρυσταλλώνουν το ρόλο ενός ανώτατου εκπαιδευτικού ιδρύματος στη κοινωνία αφού το μόνο που καταφέρνουν είναι χρόνο με το χρόνο να υποβαθμίζεται η εκπαιδευτική διαδικασία. Ταυτόχρονα η προσπάθεια ερημοποίησης του συγκροτήματος του Πολυτεχνείου προετοιμάζει το έδαφος για επενδύσεις ιδιωτικών κεφαλαίων σε ένα από τα τελευταία “φιλέτα” στο τουριστικοποιημένο και εξευγενισμένο κέντρο της Αθήνας.

Το Πανεπιστήμιο παρέχοντας το πλαίσιο της αμφισβήτησης ως προς τις κυρίαρχες νοοτροπίες, ενισχύει τον κοινωνικό και πολιτικό προβληματισμό και τη δραστηριοποίηση. Η αμφισβήτηση που αναπτύχθηκε μέσα στις πανεπιστημιακές κοινότητες είναι και αυτή που ιστορικά μας έχει βγάλει από τις πιο ζοφερές συνθήκες. Θέλουμε ανεμπόδιστη πολιτική και πολιτιστική έκφραση στις πολυάριθμες εγκαταλελειμμένες αίθουσες, και όχι τα σχέδιά πρυτάνεων και κυβέρνησης για ένα απολιθωμένο πολυτεχνείο-μουσείο. Διεκδικούμε η χρήση του χώρου να είναι προσανατολισμένη στις ανάγκες του φοιτητικού σώματος, των υποψήφιων διδασκτόρων, των εργαζομένων και της γειτονιάς.

**Προπτυχιακοί Μεταπτυχιακοί φοιτητές και Υποψήφιοι Διδάκτορες
Αρχιτεκτονικής ΕΜΠ**

«Καλή χρονιά»; | Ανακοίνωση της πανεπιστημιακών ΑΠΘ ΠΑΜΑΚ

Θεσσαλονίκη 28 Σεπτεμβρίου 2024
Πρωτοβουλία Πανεπιστημιακών ΑΠΘ ΠΑΜΑΚ

«Καλή χρονιά»;

Είδαμε την αστυνομική επέμβαση, μετά από πρυτανική πρόσκληση, με προπηλακισμούς και συλλήψεις μελών του ΣΕΡΕΤΕ στο συγκρότημα Πατησίων του ΕΜΠ. Ερευνήτριες και ερευνητές, φοιτητές και φοιτήτριες σε συνθήκες πολιορκίας τους από πλήθος πάνοπλων κατασταλτικών δυνάμεων, εξέφραζαν την οργή τους για τις ισραηλινές σφαγές σε Παλαιστίνη και Λίβανο και κατήγγελλαν τον αγοραίο/εμπορευματικό, ταυτόχρονα και πολεμικό προσανατολισμό της πανεπιστημιακής έρευνας στο ΕΜΠ και το ΕΚΠΑ, στο ΑΠΘ και στο ΠΑΜΑΚ και σε άλλα πανεπιστήμια.

Είδαμε τη δεύτερη εκπόρθηση της Libertatia, που συνοδεύτηκε από μαζικές συλλήψεις και προσαγωγές στα δικαστήρια με τρελές, επινοημένες κατηγορίες περί σπλοφορίας και παράνομης επέμβασης σε διατηρητέο κτίριο! Στην πραγματικότητα, το νεοκλασικό κτίριο που οι φασίστες πυρπόλησαν το 2018, η κατάληψη το επισκευάζει σταδιακά με γνώση και μεράκι, διασώζοντάς το και αξιοποιώντας το για πολιτιστικές, πολιτικές και κοινωνικές εκδηλώσεις γειτονιάς.

Είδαμε όμως, πάνω απ' όλα, τη δολοφονία, συνεπεία συστηματικού και επί ημέρες επαναλαμβανόμενου βασανισμού, του Μοχαμέντ Καμράν Ασίκ στο διαβήθητο Α.Τ. Αγ. Παντελεήμονα της Αθήνας και άγριους ξυλοδαρμούς και συλλήψεις διαμαρτυρόμενων διαδηλωτών για το έγκλημα.

Για όλα αυτά, πόσο ειρωνικά ηχεί η στερεοτυπική ευχή «καλή χρονιά»!

-Καλή μπορεί να γίνει η χρονιά, αν ξαναβρούμε τα αντανάκλαστα της συλλογικής ηθικής και πολιτικής εγρήγορης.

-Αν προτάξουμε τα πρότυπα της κοινωνικής αλληλεγγύης, περιφρονώντας την ατομική ιδιότητα και τις θεαματικές εκφάνσεις της.

-Αν ως πρόσωπα-κοινωνικά υποκείμενα-πανεπιστημιακοί δάσκαλοι αναζητήσουμε τη συνέργεια με όσες και όσους, μέσα κι έξω απ' το Πανεπιστήμιο, μοιραζόμαστε την ανάγκη και την επιθυμία να αντισταθούμε στις προστάθειες εκμαυλισμού ή και αποκάλυπτα βίαιης καταστροφής των ζωών μας.

-Αν αντιταχθούμε σθεναρά στους ατέλειωτους «εξωτερικούς» πολέμους εξολόθρευσης ολόκληρων λαών αλλά και στους αδιάλειπτους κοινωνικούς «εσωτερικούς» πολέμους καθυπόταξης των πολλών στους λίγους και στο κράτος τους.

Στο χέρι μας είναι!

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΩΝ

στο ΕΜΠ και το ΕΚΠΑ, στο ΑΠΘ και στο ΠΑΜΑΚ και σε άλλα πανεπιστήμια.

Είδαμε τη δεύτερη εκπόρθηση της Libertatia, που συνοδεύτηκε από μαζικές συλλήψεις και προσαγωγές στα δικαστήρια με τρελές, επινοημένες κατηγορίες περί σπλοφορίας και παράνομης επέμβασης σε διατηρητέο κτίριο! Στην πραγματικότητα, το νεοκλασικό κτίριο που οι φασίστες πυρπόλησαν το 2018, η κατάληψη το επισκευάζει σταδιακά με γνώση και μεράκι, διασώζοντάς το και αξιοποιώντας το για πολιτιστικές, πολιτικές και κοινωνικές εκδηλώσεις γειτονιάς.

Είδαμε όμως, πάνω απ' όλα, τη δολοφονία, συνεπεία συστηματικού και επί ημέρες επαναλαμβανόμενου βασανισμού, του Μοχαμέντ Καμράν Ασίκ στο διαβόητο Α.Τ. Αγ. Παντελεήμονα της Αθήνας και άγριους ξυλοδαρμούς και συλλήψεις διαμαρτυρόμενων διαδηλωτών για το έγκλημα.

Για όλα αυτά, πόσο ειρωνικά ηχεί η στερεοτυπική ευχή «καλή χρονιά»!

-Καλή μπορεί να γίνει η χρονιά, αν ξαναβρούμε τα αντανакλαστικά της συλλογικής ηθικής και πολιτικής εγρήγορσης.

-Αν προτάξουμε τα πρότυπα της κοινωνικής αλληλεγγύης, περιφρονώντας την ατομιστική ιδιώτευση και τις θεαματικές εκφάνσεις της.

-Αν ως πρόσωπα-κοινωνικά υποκείμενα-πανεπιστημιακοί δάσκαλοι αναζητήσουμε τη συνέργεια με όσες και όσους, μέσα κι έξω απ' το Πανεπιστήμιο, μοιραζόμαστε την ανάγκη και την επιθυμία να αντισταθούμε στις προσπάθειες εκμαυλισμού ή και απροκάλυπτα βίαιης καταστροφής των ζώων μας.

-Αν αντιταχθούμε σθεναρά στους ατέλειωτους «εξωτερικούς» πολέμους εξολόθρευσης ολόκληρων λαών αλλά και στους αδιάλειπτους κοινωνικούς «εσωτερικούς» πολέμους καθυπόταξης των πολλών στους λίγους και στο κράτος τους.

Στο χέρι μας είναι!

Θεσσαλονίκη 28 Σεπτεμβρίου 2024

Πρωτοβουλία Πανεπιστημιακών ΑΠΘ ΠΑΜΑΚ

Εργαστήριο Παραγωγής Πολιτικής - Αποικιοκρατίες Πολεμικός Καπιταλισμός & Αλληλεγγύη των Από Κάτω (Αθήνα)

Ζούμε σε μια περίοδο όπου η συζήτηση για τον πόλεμο είναι μια γενικευμένη συνθήκη. Πριν από δύο χρόνια όταν ξεκίνησε ο πόλεμος στην Ουκρανία κανείς μας ή σχεδόν κανείς δεν πίστευε ότι θα μπορούσε να ξεκινήσει ένας πόλεμος στα εδάφη της Ευρώπης. Κι όμως ξεκίνησε κι ο πόλεμος ήταν πια πολύ κοντά μας. Ενώ φαινομενικά είμαστε θεατές, λόγω της συμμετοχής του Ελληνικού κράτους στους πολέμους της αποικιοκρατίας νιώθουμε περισσότερο από ποτέ ότι μπορούμε να γίνουμε πρωταγωνιστές.

Οι σύγχρονες αποικιοκρατίες, που παράγονται από την κυριαρχία του συμπλέγματος κρατών / κεφαλαίου και διαπερνούν όλα τα κράτη, οδηγούν σε ένα άνευ προηγουμένου ράλλι εξοπλισμών και φέρνουν πιο κοντά τον γενικευμένο πόλεμο. Η έμπρακτη ένωση των από κάτω σε ένα διεθνές κίνημα ειρήνης, αλληλεγγύης και ελευθερίας στη Δύση και στον Νότο είναι περισσότερο επιβεβλημένη από ποτέ.

Βέβαια, δεν είναι μόνο ο στρατιωτικός πόλεμος που απασχολεί τις σύγχρονες κοινωνίες. Η βία του στρατιωτικοποιημένου κράτους καθώς και η βία των οργανωμένων εγκληματικών ομάδων και η βίαιη κυριαρχία πάνω στις καταπιεζόμενες τάξεις, που αυτό συντηρεί, αποτελούν φαινόμενα που διαπερνούν την ιστορία και επηρεάζει την συνοχή των κοινοτήτων μας. Είναι μια μορφή σύγκρουσης που αναδύεται από τις κατεστημένες σχέσεις κυριαρχίας και καταστρέφει τις κοινοτικές σχέσεις, αυξάνοντας την φτωχοποίηση, την κοινωνική απομόνωση, την περιθωριοποίηση. Μιλάμε για συνθήκη στην οποία η βία του (παρα)κράτους και των

κυρίαρχων ομάδων που αυτό συντηρεί είναι διάχυτη και ο «εχθρός» εντοπίζεται σε συγκεκριμένες κοινωνικές ομάδες, τους μετανάστες, τα λοατκι άτομο κ.α. πάνω στις οποίες ασκούνται διάφορες μορφές εξουσίας που γίνονται αντιληπτές ως πολεμικές.

Στο πλαίσιο αυτό αξίζει να αναφερθούμε στην χρήση του όρου «υβριδικός πόλεμος», ο οποίος χρησιμοποιήθηκε από κρατικούς αξιωματούχους για να μιλήσει για τους μετανάστες που επιχειρούσαν να εισέλθουν στην Ελλάδα από τον Έβρο. Ως σημαντική αξιολογείται η συμβολή των ΜΜΕ στην κατασκευή ενός δημόσιου λόγου που μιλάει για «πόλεμο» και «εχθρούς» που απειλούν την ειρήνη και την ασφάλεια και ουσιαστικά ενισχύει τα εκάστοτε κυβερνητικά αφηγήματα περί κινδύνου, απειλής και άορατων εχθρών τα οποία αξιοποιούνται για την ισχυροποίηση της εξουσίας και του ελέγχου που ασκείται πάνω στην κοινωνία.

Οι παραπάνω επισημάνσεις φανερώνουν τη δύναμη και την ισχύ που έχει το αφήγημα του πολέμου εντός των συγκεκριμένων κοινωνικών και πολιτικών συνθηκών και γι' αυτό τον λόγο έχει σημασία να ασχοληθούμε με αυτή τη θεματική διερευνώντας τις διαστάσεις αυτού του φαινομένου και ψηλαφίζοντας απελευθερωτικές διαστάσεις.

Πέμπτη 10/10 στις 19:30. στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο «αλτάι»//Free Social Space “altai”

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ